

Черни орляци гарвани прехвъркват надъ пжтя, или кацатъ по оголѣлитѣ върхове на дърветата. Тукъ и тамъ по шосето се чернѣятъ купове посрещачи: девойки, деца, бабички. Кина и Радулчо отминаха първия купъ. Отминаха втория, третия и отиватъ по-далеко. Тѣ искатъ първи да видятъ и да посрещнатъ Стоянча. Тѣ ще го познаятъ изъ единъ пжтъ, макаръ че снѣгътъ, който прехвърква, имъ замрежва очитѣ.

Пжтьтъ се издига и губи задъ бърдото. Нищо се не види. Кина и Радулчо излѣзоха на върха. Тамъ вѣтъртъ е по-силенъ и ги прониза. Двама войници се зададоха отъ завоя цѣли засипани съ снѣгъ. Не е той.

— Брей, иде ли война отгоре? — пита Кина,

— Не знаемъ, девойко. Кого чакате?

— Батя, — отговори Радулчо.

Морнитѣ пжтници заминаха.

Кина пакъ гледа нататъкъ. Студенѣ имъ е. И тя трепери, и Радулчо зъзне, но батю иде —

ще го чакатъ, че мама може да се кара, или да плаче, ако го не доведатъ. Часоветѣ минаватъ. Планинскиятъ вѣтъръ се усили, брули по лицата, развѣва имъ дрехитѣ. Снѣгътъ хвърчи и се върти на кълбуци, но децата не бѣгатъ. Вперили очи къмъ завоя и гледатъ да се зачернѣе нѣщо живо. Изведнажъ Кининото сърдце трепна. Подаде се конница и затупурка насамъ. Толкова войници! Навѣрно, бачо ѝ е тамъ. Тя чака, безъ да мигне. Конницата навали, после се изкачи шумно при тѣхъ и мина. Кина махна съ ржка на двамата офицери, които ездѣха малко отзадъ.

— Капитане, бачо иде ли? — попита тя просълзено. Офицеритѣ спрѣха и погледнаха очудено.

— Кой ти е бачо? — попита единиятъ.